

SVETO PRVO OBHAJILO

*Sveto prvo obhajilo je vabilo,
ki nas kliče k Jezusu,
da z njim se veselimo
in ga slavimo.*

*Ko hostijo dobimo,
Jezusu ljubezen podarimo
in ga sprejmemo v srce.*

*Tako nas Jezus spremlja vsak
trenutek našega življenja.*

Jerica Jesenko

Veroučenci prejmejo prvo sveto obhajilo, ko dosežejo določeno zrelost v osebnem in krščanskem življenju.

Letos je v naši župniji k prvemu svetemu obhajilu pristopilo 42 otrok. Jezus ima rad otroke. Otroci pa so pri verouku lepo sodelovali in poslušali Jezusove besede. Želimo, da jih vedno poslušajo in s čistimi srci prejemajo sv. obhajilo. A ne samo v času verouka, tudi med počitnicami. Jezus je med nami v tabernaklju navzoč noč in dan in nas čaka.

Starši ste jim pokazali pot do Jezusa najprej po sv. krstu, ki je prvi in najpotrebnejši zakrament, po prvem sv. obhajilu pa jim bodite še naprej angeli varuhi in svetel zgled.

SAVIO KAMP 2015

Letos sem se udeležil 10. Savio kampa, ki poteka vsako leto v dveh terminih na Pohorju. Letos je zaradi 200-letnice rojstva Don Boska drugi termin potekal v Italiji.

Avtobus je ministrante pobiral po vsej Sloveniji. Pridružil sem se jim na mejnem prehodu Fernetiči. Vozili smo se vso noč in gledali film o Don Bosku. Zjutraj smo prispeli na kraj, kjer se je sv. Janez Bosko rodil. Tam smo tudi zajtrkovali in se spoznali med sabo. Po zajtrku smo odšli na kraj, kjer je Don Bosko živel in si ogledali njegovo hišo. Hiša je sedaj na ogled in v njej je slika njegovih sanj, njegovo družinsko drevo, slike itd. Poleg hiše stoji kip njegove matere in kip Don Boska, kako hodi po vrvi. Poleg Don Boskove hiše stoji tudi njemu posvečena bazilika, katero smo si ogledali in imeli v njej sveto mašo. Bazilika stoji točno na mestu njegovega rojstva. V njej nad oltarjem na steni visi Jezus, ki je visok 13 m, njegova glava pa je velika 1 m. Baziliko je neki bogataš dal od znotraj celo obleči v les, tako da sedaj zgleda kot Noetova barka. V tej cerkvi smo videli tudi relikvije Janeza Boska. Nato smo se odpravili proti kraju, kjer smo se nastanili. Tam smo imeli prosto popoldne in večerjo, po večerji pa še tradicionalno nočno igro Savio kampa ter odšli spat.

Naslednji dan smo si ogledali cerkev Marije Pomočnice in trg poleg nje, saj je na tem mestu potekal Don Boskov oratorij. Don Bosko je dolgo časa iskal prostor, kjer bi lahko imel oratorij in na koncu ga je kupil od gospoda Pinardija. Najprej je imel majhno sobico, imenovano Pinardijeva kapela, čez čas pa je odkupil celo hišo in sezidal to cerkev. Kapela je sedaj večja kot takrat. Papežu je namreč, ko je v tistem času prišel tja, padla kapa z glave, ker je bil strop tako nizek. V tej kapeli so tudi poskušali ubiti Don Boska, a so ga le zal las zgrešili, saj je izstrelek iz puške zletel ravno pod njegovo ramo. V cerkvi Marije Pomočnice smo imeli sveto mašo. Sledilo je kosilo pri enem od salezijancev.

Po kosilu smo si ogledali torinski prt oz. njegovo sliko v naravni velikosti in cerkev, v kateri je ta slika sedaj razstavljena. Torinski prt ima nekaj lukenj, ker ga je v prvem od dveh požarov dobil ogenj, a so ga do časa rešili. Drugič je bil v požaru v cerkvi, v kateri je shranjen sedaj. Seveda je zdaj dobro zaščiten in na ogled je le, kadar to dovoli papež. Ponavadi na 5, 10 ali 15 let. Ko sem prvič zagledal prt, sploh nisem videl obrisa človeka, kasneje pa sem ga zagledal in si predstavljal osebo na prtju živo oz. kako je zgledala. Obiskali smo tudi prostor, v katerem so shranjene relikvije svetnikov. To je ogromen prostor relikvij, shranjenih v vitrinah, obešenih na steni.

Sledil je ogled makete oratorija, cerkve in predmetov, katere je uporabljal Don Bosko. Opazili smo, da je bil majhen, saj so bila oblačila zelo majhna oz. manjša kot sedaj. V času Don Boska oz. po njegovi smrti so se začele počasi razvijati tudi fotografije in na nekaterih je tudi sv. Janez Bosko. Izvedeli smo tudi, da je imel psa Sivca, ki ga je ščitil, saj so Boska pogosto in mnogi hoteli ubiti. Pes naj bi živel okoli 20 let in je bil ves čas ob njem.

Nato smo se odpravili v center mesta Torina. Videli smo kraljevo in kraljičino palačo in imeli nekaj minut prostega časa. Sledil je ogled katedrale sv. Janeza Krstnika, kjer smo videli zabojo, v katerem je torinski prt. Sploh si nisem mogel predstavljati, da sem resnično stal poleg prta, v katerem naj bi bil zaviti Jezus. Polni vtisov smo se odpravili v naše bivališče na večerjo.

Naslednji dan smo se odpravili na kraj, kjer se je rodil sv. Dominik Savio. Izvedeli smo, da je živel v različnih krajih, saj so se pogosto selili zaradi očetove kovaške službe. V tisti hiši smo imeli sv. mašo, saj je v njej kapela. Ogledali smo si notranjost hiše in videli sliko, na kateri je narisano vse, kar je bilo posebno v Dominikovem kratkem življenju. V hiši smo videli tudi zahvale tistih, ki so dolgo časa čakali na otroke in so se priporočili sv. Dominiku za pomoč. Dominik Savio je namreč zavetnik ministrantov in priprošnjik vseh nosečnic in ljudi, ki ne morejo imeti otrok. Po ogledu hiše smo se odpravili še na kraj, kjer je Dominik rešil svojo mater smrti pred porodom svoje mlajše sestrice in kjer je umrl. Tam, v sobi njegove smrti, je tudi njegova relikvija. Tudi na tem mestu je bilo veliko zahval sv. Dominiku. Po končanem ogledu in kosilu v restavraciji smo se vrnili v naš dom, kjer smo imeli prosti čas, igre, večerjo in pakiranje. Zadnji dan Savio kampa smo vstali zgodaj zjutraj in se odpravili proti Gardalandu. Zajtrkovali smo po poti in se v Gardalandu ves dan

veseli zabavali. Pred odhodom v Slovenijo smo imeli še večerjo. Vrnili smo se v času od 23. do 1. ure zjutraj, saj je avtobus ustavil na Fernetičih, v Ljubljani in v Mariboru.

Letošnji Savio kamp je bil res nekaj posebnega. Deležni smo bili veliko lepih in bogatih doživetij in vsi smo se imeli super, tako animatorji kot udeleženci Savio kampa. Verjetno se ga bom udeležil tudi drugo leto in upam, da se bomo imeli prav tako dobro kot letos. Vem pa, da letošnjega Savio kampa ne bom tako kmalu pozabil.

Miha Tratnik

KER PA NISI NE VROČ NE MRZEL, AMPAK MLAČEN, SEM PRED TEM, DA TE IZPLJUNEM IZ SVOJIH UST (RAZ 3,16)

7.00. – Driiinn!

»Ah, saj je nedelja in lahko še pol kitice odspim,« pomislim in spet odplavam v Sanjski dol.

8.15. – Ena kitica je že mimo in skoraj cel refren!

»Nedelja, maša!« mi misli poletijo malo naprej. Pogledam, kaj se dogaja z družinsko posadko. Nekaj se jih upira glede srajc, nekaj bi jih raje ostalo doma. A malo pred deveto smo vsi na svojih mestih v cerkvi in zakristiji.

Ista pesem teden za tednom, leto za letom: lovljenje zadnjih minut, pregovarjanje, med mašo malo pogledam po cerkvi, preštejem ministrante, sledim maši s petjem in odgovarjanjem, si poskušam kaj zapomniti od evangelija in pridige. Občasno misli odplavajo stran v pretekli in prihodnji teden, pogledam še na uro ...

»O, ko bi bil mrzel ali vroč ...« treščijo vame besede iz prebranega berila.

»Saj to ne velja zame?!« jih hitro odrinem.

»Stojim pred vrati in trkam!«

»Izvoli, Gospod, vstopi, saj sem gostoljubna,« se branim.

»Če kdo sliši moj glas in odpre vrata, bom stopil k njemu in večerjal z njim, on pa z menoj.«

»Gospod, pridi, veliko bi ti rada povedala.«

Iz mene vrejo razočaranja nad Bogom, seboj, bližnjimi, državniki. Ko se ustavim, da bi zajela sapo, se pokaram, da take misli res ne sodijo k maši. A občutek imam, da Gospod še čaka, zato se usuje še plaz prošenj. Zavem se, da sem na Gospodovi večerji, da On sprejme tisto, kar mu jaz dam – dobro in slabo. Danes, ko so se odprle pregrade in sem pred Njega stresla vse starševske, zakonske in človeške bolečine in rane, sem dala tudi Njemu možnost, da je pokazal svojo radodarnost. Moje srce se je srečalo z Njegovim. Nisem samo sedela in čakala na končni »amen«, ampak sem se pogovarjala z Njim! Saj sem vendar zaradi Njega prišla v cerkev!

Ko pri obhajilu pomislim, da se lahko dotikam živega Boga, Stvarnika vsega, Jezusa, ki je ozdravil ženo, ki se ga je tudi samo dotaknila, Jezusa, ki je pomnožil kruh, pomiril vihar, vstal od mrtvih ..., ostanem brez besed.

Na koncu še malo poklepetam: »Veš, toliko časa že hodim k maši, da znam vse na pamet, vse je predvidljivo, nobenega izziva. Navada? Priznam, da se velikokrat pri maši umirim, tudi če samo sedim, ampak otroškim zakajem o maši kmalu ne bom več kos. Zato te prosim, Gospod, da bi se pri vsaki maši odprla za vse, kar mi želiš dati. Skrivnost si, zato bi te rada še bolje spoznala. Ne zapuščaj me same zunaj cerkve, ker vem, da Te moram prinesiti v svoj vsakdan, saj nočeš ostati zaprt v tabernaklju, ljudje pa te potrebujejo! Živ si! Resničen si!«

Ana Praznik

DUHOVNE VAJE

Med letošnjimi poletnimi počitnicami sta me še posebej nagovorila evangelija 17. in 18. nedelje med letom. Na 17. nedeljo je evangelij spregovoril o čudežni pomnožitvi petih hlebov kruha in dveh rib, ko Jezus nasiti 5000 mož in na koncu ostane še za 12 košar hrane. Naslednjo nedeljo pa pokaže, kako so ga ljudje spet iskali in šli za njim, a ne zaradi njegovega nauka, ampak ker so spet želeli jesti. Jezus pa jih lepo pouči: »Ne delajte za jed, ki mine, temveč za jed, ki ostane za večno življenje in vam jo bo dal Sin človekov; nanj je namreč vtisnil pečat Oče, Bog.« (Jn 6, 27) Jezus pokaže nase kot na kruh, ki daje življenje. Nagovorila pa me je predvsem ta človeška odvisnost od materialnega kruha. Ljudje so si ga želeli pri sebi, ker so vedeli, da potem njihovi trebuhu ne bodo nikoli lačni. On pa jim je hotel povedati, da je na tem svetu duhovni kruh tisti, ki te nasiti. On, ki se daje v vsaki evharistiji, da bi mi imeli življenje in ga imeli v izobilju. Pa spet ne misli na materialno izobilje, pač pa izobilje ljubezni, miru, spoštovanja, sočutja ...

Velikokrat si med počitnicami mislimo, da si moramo nabrati energije za celo leto, se odpočiti, kaj dobrega pojesti in se imeti lepo. Malo je resnice tudi v tem. A Jezus nam je ravno v teh dveh poletnih evangelijih pokazal bistvo. Lahko še toliko počivaš in skrbiš za svoj trebušček, pa boš na koncu ostal prazen. Potem se zraven prikrade še sodobna droga vsemogočnosti. Če boš »fit«, pa se ti ni več česa bati. In delamo vaje za telo do onemoglosti, da bi bili večno lepi, mladostni, zdravi, v formi ... Saj ne, da se mi to zdi zgrešeno. Nikakor. Če se človek giblje, se bolje počuti in tako poskrbi tudi za svoje zdravje. Ampak to šele takrat, če vaje redno dela. Vztrajnost se zelo obrestuje. In za telesne vaje se nam zdi še kar normalno, za duhovne pa največkrat zmanjka volje, časa, energije ... So nekaj, česar ne potrebujemo. In že smo eni izmed tistih 5000 mož, ki čakamo na beli kruh in ribo ali pa na novi avto, boljšo službo, novo hišo, skratka, materialno izobilje.

Jaz sem Bogu zelo hvaležna, da si naša družina v poletnih počitnicah vzame čas tudi za duhovne vaje. Ponavadi gremo na duhovne vaje v tišini. So dragocene, ker malo utihneš sebi in drugim ter poslušáš zgolj ali pa predvsem nagovor Očeta. To je zame milostni čas, ko pustim, da me Oče sprejme v objem in mi pove, da sem ljubljena Hči, nad katero ima veselje. Duhovne vaje so čas, ko se zavem, po katerem kruhu je vredno hrepeneti in kje se lahko nasitimo tako, da traja. Hvala Bogu, da je ponudb duhovnih vaj v Sloveniji veliko. Organizirane so za različne skupine ljudi in namenjene vsem, ki si želijo poglobiti svoj odnos z Očetom. To ni neki »Gospod« tam nekje, ampak naš skupni nebeški oče, ki nas kliče po imenu. Kliče in vabi, da pridemo k Njemu, da mu izročimo svoje življenje, svoje skrbi, žalost, nezaupanje ter da naš okrepi v ljubezni do Njega in bližnjih. Ali si Njegovo vabilo to poletje slišal/-a tudi ti? Če nisi odgovoril/-a, je še čas. Zberi pogum in pojdi. Boš videl/-a, ne bo ti žal: »Kajti vsak, kdor prosi, prejme; in kdor išče, najde; in kdor trka, se mu bo odprlo.« (Mt, 7,8) Bog, daj, da bi vedno bolj hrepeneli po dobri duhovni kondiciji ter želji po trdnem odnosu z Očetom, ki je kruh Življenja.

Andreja Žakelj

Izdala Župnija Žiri, Jobstova cesta 34, 4226 Žiri. TRR: 07000-0000846221

Odgovarja: Igor Jereb, župnik. ☎ 04 5105 000, ✉ zupnija.ziri@rkc.si, <http://zupnija-ziri.si>
mobitel župnik: Igor Jereb: 041 703 578, mobitel duhovni pomočnik Jakob Kralj: 031 850 443

Ure, ko je duhovnik na voljo: pon.: 17⁰⁰ – 18⁴⁵ in po vsaki sveti maši.

Naklada: 800 izvodov

ŽIVETI SVOJE SANJE

Skupina šmarničnih romarjev se je leta 2004 odpravila na camino, na 780 km dolgo pešpot od Saint-Jean-Pied-de-Porta na jugu Francije pa do Santiago de Compostela, ki se nahaja na severozahodu Španije. Že takrat je v meni začela goreti močna želja, da to pot prehodim tudi sama.

Minilo je enajst let, želja pa je ostala. Letos se mi je pokazala priložnost, da grem brez slabega občutka. Otroci so doštudirali, končala sem z delom v tovarni in vsi domači so me pri moji želji podprli. Tako sem že kmalu po novem letu začela s pripravami.

Januarja sem s pomočjo domačih organizirala prevoze, februarja pa začela z redno dnevno hojo in z vsakodnevnim obiskom svete maše. Oboje mi je na poti zelo koristilo. Po veliki noči sem se podala na svoj camino.

Sama romarska pot je tako zelo dobro organizirana, da pravzaprav vse, kar romar potrebuje, lahko brez težav dobi. Ljudje ob poti so se prilagodili potrebam romarjev. Prenočišča, lekarne, hrana, voda – vse je organizirano. Na romarju je samo, da hodi in koristi storitve, ki jih potrebuje.

Romarjev je na poti ogromno, malo pod tisoč jih dnevno pride v Santiago, seveda z različno dolgih poti, različnih smeri, nekateri peš, drugi s kolesi.

Razlogi, zakaj se posameznik poda na to pot, so zelo različni. Romarji, v starem pomenu besede, so v manjšini. Veliko ljudi gre zaradi poti same, zato ker je pot precej znana, popularna, nekateri zato, ker pri osebnih težavah potrebujejo čas zase, spet drugi, da uidejo noremu svetu tam zunaj. Ko hodiš po tej poti, imaš občutek, kot da živiš v nekem vzporednem svetu. Tu postanejo na videz banalne stvari zelo pomembne, par dobrih nogavic je zakon, udobna obutev je mercedes. Hkrati pa ugotoviš, kako malo materialnih dobrin človek potrebuje, da je lahko srečen. V prenočiščih, ko v sobi z od šest pa tja do 50 ležišč položiš utrujeno glavo na blazino pograda, si samo eden izmed romarjev, ki so veseli, da lahko ležejo k zasluženemu počitku. Romarji se med seboj družijo, saj so si vsi enaki: ožuljeni, utrujeni in preznojeni. Zelo nepomembno je, kaj si v drugem svetu, tu si samo romar. Kako prijeten je tuš po osmih urah hoje, kako dober zna biti že rahlo suh kruh z malo masla, kako čudovito dobra je hladna voda, vse to in še mnogo več zopet začutiš in znaš ceniti.

Na pot sem šla kot romar. Vsak dan sem molila, šla k maši, kjer sem le mogla, ob poti stopila v cerkve in si jih ogledala. Na samo pot sem se pripravljala tudi duhovno. Celo pot sem nekako vedela, da Marija hodi z mano, popolnoma sem zaupala v njeno varstvo. Ko so me po povratku spraševali, kako sem pazila na denar in na dokumente, sem se šele zavedela, da se s tovrstno skrbjo sploh nisem ukvarjala. Pravzaprav me ni bilo nikoli ničesar strah. Vsak dan sem vzela tak, kot mi je bil namenjen, in nobenemu dnevu ni nič manjkalo. Včasih sem bila utrujena, bolele so me noge, bila sem lačna, a če imaš nekaj res rad, potem ni težko malo potrpeti. Večino poti sem hodila sama, velikokrat po par ur nisem videla človeka, a prav nikoli nisem bila osamljena. Vedno je bilo ob poti dovolj zanimivosti, včasih pa sem zanimivosti našla v sebi. Malih čudežev je vedno vse polno, samo videti jih moraš.

Ko sem v Santiagu kupovala drobne spominke za domače in meni bližnje osebe, sem želela kupiti tudi zase nekaj za spomin. Nikakor nisem našla predmeta, ki bi mi lahko predstavljal prehojeno pot, zato sem se odločila, da ne kupim nič. Nekaj tednov po povratku pa sem dobila iskani predmet doma. Tomi in Dušan sta mi prinesla relief sv.

Jakoba, zavetnika kmetov in romarjev. Čudeži se dogajajo, angeli imajo različne obraze in velikokrat tisto, kar iščeš po svetu, najdeš doma.

Pa še nauk za tiste, ki se boste odločili živeti svoje sanje: *Človek lahko naredi vse, samo zelo si mora želeti, začeti mora na začetku in vztrajati do konca.* In seveda: »NE BOJTE SE!« to nam Jezus v evangeliju vedno znova govori.

Hermina Cankar

Anselm Grun Meinrad Dufner

DUHOVNOST OD SPODAJ

„Če hočeš spoznati Boga, se prej uči spoznati samega sebe.“

Knjigo *Duhovnost od spodaj* sem dobila v roke od moje tete, redovnice. Knjiga mi je pomagala na poti življenja, na delčku poti, ki je bila najbolj trnova.

Odvisnost od Kristusa sem začutila ravno tu, med trnjem. Bil je kot vrtnica, upanje, ki mi je dalo voljo za naprej. Morda lažje zaradi tega, ker lahko svojo življenjsko zgodbo vidim v prilikah, omenjenih v knjigi. Prilika o izgubljeni ovci, izgubljeni pred leti, in po Božji milosti najdeni. Jezus me je odrešil izgube življenja in večnega pogubljenja.

Pri knjigi občutiš, da te vsak odlomek nagovori drugače in lahko isti odlomek naslednji dan spet drugače. Bog me je nagovarjal preko knjige, naj grem sama vase, naj sprejemem sebe in svoje napake. Jezus izbira slabotne; to sem bila sama, vendar te k Bogu odpira predvsem šibkost in nemoč.

Soočanje z grehi je zame nekaj najtežjega. Nenehen boj s telesnimi strastmi. Nenehen boj, da ohranjaš tisto dobro v sebi, kar Bog želi od tebe osebno. Biti ponižen, ponižen pred Bogom. Sprejeti tisto, kar ti je Bog pripravil za vsak dan posebej, sprejeti svoj »križ« življenja.

Ponižnost se sploh ne nanaša na odnos človeka do človeka, pred katerim se ta lahko čuti vzvišenega ali ponižanega, temveč le na odnos človeka do božanstva, odnos, v katerem človek izkuša svojo brezupno nezadostnost (Grün, Anselm in Dufner, Meinrad. 2006. *Duhovnost od spodaj*. Maribor: Slomškova družba, Slomškova založba str. 35).

Veliko sem morala spremeniti in še spreminjam pri sebi, med drugim tudi vzpostaviti dialog s svojimi strahovi, ki so bili in so močni, zaradi premajhnega zaupanja. Strah me je in me še sedaj velikokrat ohromi. Vendar še sedaj čutim (kljub strahovom), da je v meni nekaj, česar mi nihče ne more uničiti. Razočaranje, izkustvo nemoči me vedno pripelje k temu, da odkrijem resnični jaz z Božjo pomočjo.

Molitev me korak za korakom usmerja na pravo pot življenja.

Ravno tako ti tudi duhovne knjige pomagajo v svojem notranjem svetu. Odpirajo ti nova obzorja in prinašajo notranja spoznanja. Moje mnenje je, da človek ne sme skrbeti samo za svojo zunanost, svoje telo, ampak tudi za notranost – dušo in ravno tukaj ti izbira dobrih duhovnih knjig veliko pomaga.

Velika noč s svojim vstajenjem nam vsako leto znova da priložnost, da se zavemo vsakega dejanja v našem življenju. Dobrega in slabega. Pri slednjih nam, ne samo na Veliko noč, ampak vsak dan, pomagajo blagri, namenjeni nam, šibkim v tem zemeljskem življenju. Blagor nam! Blagor mi!

Branka Grošelj